

Dværgenes Krønike

anmeldt af Bjarne Sinkjær

Dværgenes Krønike er noget så interessant som en fortælling i fem dele skrevet af en dansk rollespiller, Jacob Hedegaard Pedersen. Han har været formand for foreningen *Guder og Genfærd*,

og debuterede i 1995 med sin første roman. Illustrationerne er tegnet af Martha C. Madsen, som har skrevet scenariet *Roser er Røde*.

Fortællingen følger tre dværge, den temperamentsfulde Willfang Koks, den tænksomme Hitch Skiffer og den madglade og ængstelige Flint Fedt. Vi møder

vores tre helte, mens de håbefuldt afventer optagelse i dværgeridderordenen. De må imidlertid se sig forbigået, da de ikke tilhører de rette familier, og måske heller ikke er de mest kvalificerede – på trods af Willfangs forsikring om at ”Der er ingen, der er bedre på træningsbanen end os tre tilsammen.” Dog.. Hvis de kan finde den forsvundne opdagelsesrejsende Caspian Koks, vil de have bevist deres duellighed.

Dværgene pakker deres rygsække, og drager fra Bjergriget, hvor de har levet hele deres liv, ud i verdenen for at gøre deres lykke. Det er lettere sagt end gjort, og vores helte må kæmpe mod skibbrud, magiske skove, bjergmænd, og onde genfærd, for at tjene nok guld til at fortsætte deres

Dværgenes Krønike: Dværgene. Gudesletten • Jacob Hedegaard Pedersen, Forlaget Hovedland 2001, 128 sider, 125 kr.

rejse. At de kommer til at gøre et par heltegerninger undervejs, og får tre venner til at gøre dem selskab på rejsen ud i det ukendte, er jo heller ikke af vejen – men de får også brug for al den hjælp de kan få, for Mørkets Æra er nær.

Dværgenes Krønike er en sympatisk fortælling, der dog ikke helt formår at hæve sig over hyggeplanet. Dertil er personerne for overfladiske, lidt for meget tomme papfigurer. Man kommer aldrig helt ind under huden på dem, og bevæges ikke af deres sejre og nederlag. Den mest interessante figur er troldmanden Nilrem, som vist har mere end en splint af Mørket i sig. Han er mere end almindelig lusket, og hans sande hensigter vil uden tvivl blive afsløret i de kommende bøger.

Historien er rimelig, men bliver aldrig farlig. I slutningen af *Gudesletten* bliver der lagt op til, at store ting skal til at ske, og så kan det være at dramaet for alvor indfinder sig, men i de to første bøger er der for lidt på spil til at det bliver rigtigt spændende. Og jeg synes måske også der er lidt for mange hændelser, der hverken bidrager til at føre historien videre, uddyber vores viden om verdenen, eller lærer os heltene bedre at kende. Handlingen er ellers logisk bygget op, og der er ingen kunstgreb til at få enderne til at hænge sammen til sidst.

Dværgene og *Gudesletten* er ikke stor kunst, men jeg skal nu nok passe på, at jeg ikke bliver for kritisk – *Dværgenes Krønike* er jo ikke skrevet til en gammel kyniker som jeres undertegnede, men til et yngre publikum. Jeg er sikker på at en tyve år yngre Bjarne Sinkjær ville, efter at have lånt den første bog, berøbe biblioteket for de sidste fire, og tilbringe et par hyggelige dage sammen med Willfang, Hitch, Flint, og passende mængder af kiks og saftevand.

